26. Viski László: Közlekedési büntetőjog. I.m. 147-148.old.

27. Viski László: Közlekedési büntetőjog. I.m. 162.old. Ld. még Viski László: A visszaeső közlekedési bűnözők és a büntetések hatékonysága. I.m.

28. Viski László: Közlekedési büntetőjog. I.m. 125.old.

29. Viski László: Közúti közlekedés és nemzetközi büntetőjog. Állam- és Jogtudomány 1965. /8. kötet/ 54-69.old.

30. Viski László: A közúti közlekedés rendjének büntetőjogi védelme a Btk. tervezetében. Magyar Jog 1960/11. 440-446.old.

31. Viski László: Gondolatok a közlekedési bűntettek újrakodifikálásához. I.m.

32. Viski László: Gondolatok a közlekedési bűntettek újrakodifikálásához. I.m.

33. Viski László: Egy közlekedéskriminológiai kisérleti felmérés megállapitásaiból. I.m.

34. Viski László: Közúti közlekedés rendjének büntetőjogi védelme a Btk. tervezetében. I.m.

35. Viski László: A veszélyeztetés lényege és a birói gyakorlat. Magyar Jog 1969/6-7. 344. old.

Wiener A. Imre /tudományos főmunkatárs/:

VISKI LÁSZLÓ TEVÉKENYSÉGE A NEMZETKÖZI BÜNTETŐJOGI TÁRSASÁGBAN

Az emlékülésre szóló meghivóban utalás szerepel Viski Lászlónak tudományszervező tevékenységéről is. Ezen belül a Nemzetközi Büntetőjogi Társaságban kifejtett tevékenységéről szólni olyan, mint amikor a jelölt életrajzából felolvassák a vonatkozó néhány sort egy doktori értekezés megvédése során. /Az emlékülések gyakoriságának hiányában vettem példaként a doktori értekezésre vonatkozó hasonlatot./ A három megemlékező érdemben méltatta Viski László munkásságát és mellettük jelentéktelennek és feleslegesnek tűnhet szólni az emlitett néhány sorról. Ha mégis vállalkoztam erre, annak két indokát tudom adni. Az egyik indok azzal függ össze, hogy a magyar nyelv nem teszi lehetővé büntetőjogtudományunk eredményeinek túl széles körű megismertetését a világban. Számunkra szakmai remekművek születhetnek, de a nyelvi korlátokra tekintettel azokról sokszor még szomszédaink sem vesznek tudomást, nemhogy öregbiteni tudnák nemzetközi hirnevünket. Viski Lászlónak a Nemzetközi Büntetőjogi Társaságban végzett tevékenysége pedig éppen az utóbbira volt alkalmas. Szakmai felkészültségét ötvözve nyelvtudásával, tárgyaló- és vitakészségével, majd pedig a XI. Nemzetközi Büntetőjogi Kongresszus szervezésében betöltött vezető szerepével olyan reprezentánsa volt a magyar büntető jogtudománnak, akire a nemzetközi tudományos élet még ma is tisztelettel és szeretettel emlékezik.

A másik indok, amiért erre a tudományszervező tevékenységre érdemes visszaemlékezni, az az elismerés, amelyet neki a Nemzetközi Büntetőjogi Társaság nyújtott. A megnyitóban elhangzott, hogy Viski László kiszorult a büntetőjog oktatásából, a Nemzetközi Büntetőjogi Társaság viszont felajánlotta neki Kádár Miklós professzor helyét az Igazgató Tanácsban, és később a Társaság egyik főtitkár helyettesét vesztette el benne.

A tudományszervező munka állomásait nyomon követni legpontosabban a jegyzőkönyvek alapján lehet. A jegyzőkönyveket feilapozva azt találjuk, hogy 1963. november 22-én megalakult a Nemzetközi Büntetőjogi Társaság magyar nemzeti csoportja, és az alakuló ülés a csoport elnökévé Kádár Miklóst, titkárává pedig Viski Lászlót választotta. E funkcióban végzett munka elismerésének és értékelésének tekinthetjük az 1972. január 26-i ülésről készült jegyzőkönyvben foglaltakat, amely szerint - Kádár Miklós elhunytát követően - a magyar nemzeti csoport Viski Lászlót megválasztotta ügyvezető alelnöknek, megbizta a nemzeti csoport képviseletével, általában ügyeinek vitelével és a legfontosabb ad hoc teendőként a XI. Nemzetközi Büntetőjogi Kongresszus szervező bizottságának elnöki tisztével.

A Kongresszus megszervezése előtt Viski Lászlónak még alkalma volt bizonyitani tudományszervező képességeit. 1971. októberében a magyar nemzeti csoport kerekasztal konferenciát szervezett "A természettudományos kutatás és a büntetőjog" cimmel. Ezen a konferencián 28 külföldi résztvevő volt jelen - főleg a Társaság Igazgató Tanácsának tagjai - akik a konferencia megnyitása előtt magyarországi tartózkodásukat a magyar nemzeti csoport elnökének temetésén való részvétellel kezdték. E konferencián - korábbi tevékenységének folytatásaként - Viski László a nemzetközi tudományos élet vezetőinek oly megelégedésére szerepelt, hogy a Társaság Igazgató Tanácsa 1972. április 22-i ülésén tagjai sorába kooptálta.

Ezután következett az a munka, amelyben Viski lászló kivételes szervezőképességét a Kongresszus előkészitésében részt vevők közvetlenül tapasztalhatták, és amelynek eredményét a kongresszuson jelen lévő mintegy 800 személy a nemzetközi büntetőjogi tudományos életben szerte a világon hirdette. Úgy gondolom, hogy a szervező bizottság többi tagja nevében is állithatom, amikor először összeültünk, közülünk egyedül Viski László tudta, hogyan kell és főleg az akkori technikai feltételek mellett egyáltalán hogyan lehet egy ilyen rendezvényt előkésziteni és lebonyolitani. Amellett, hogy önmaga rengeteget dolgozott, mindannyiunk számára úgy osztotta szét a feladatokat, hogy azok teljesitése mint az egymásba illő fogaskerekek végül a gépezetet zavartalanul működtették. A kongresszusokat szervező profi apparátus hiányában 20 egyetemistát vont be az előkészitésbe és lebonyolitásbá, s a fiatalokat úgy tudta irányitani és lelkesiteni, hogy ez a szervezőgárda külön emlékezetessé tette a rendezvényt a szakmai világ számára.

A Kongresszus megszervezése nemcsak a magyar büntetőjogtudomány nemzetközi elismerése szempontjából volt fontos esemény, hanem azért is, mert a Nemzetközi Büntetőjogi Társaság először tartotta kongresszusát szocialista országban. Viski László személyének szóló elismerését a Társaság azzal fejezte ki, hogy az 1974. szeptember 14-én tartott Közgyűlésén főtitkár-helyettessé választotta. E funkció nemcsak számára volt új, hanem ekkor hozták létre egy olyan Végrehajtó Bizottságot, amely a Társaság munkáját volt hivatva operativabbá és dinamikusabbá tenni. Ebben a munkában Viski Lászlónak nagy szerepet szántak, s közismert volt, hogy nyitva állt az út előtte további funkciók betöltésére. Ehelyett a Társaság Igazgató Tanácsa 1978. május 13-i ülésén már csak emlékét tudta jegyzőkönyvben megörökiteni, s folyóiratának, a Revue Internationale de Droit Penal-nak az 1977. 3-4. számában nekrológját közölni.